

[Estrup]

Derfor vil jeg om det socialdemokratiske forslag kun sige, at jeg er enig med hr. Svend Auken i, at det må være rigtigt at prøve på nu hurtigt at lægge nogle rammer fast, og gerne i form af en beretning fra det udvalg – jeg går ud fra, at det bliver politisk-økonomisk udvalg – som forslagene bliver henvist til. Det må være den rigtige strategi. Dermed vil vi også have en mulighed for på fornuftig måde at påvirke det, der sker omkring overenskomstforhandlingerne i foråret, uden at genere forhandlingerne – og det tror jeg er nok så væsentligt.

Fra radikal side lægger vi overordentlig megen vægt på den demokratiske side af det, der foreslås omkring overskudsdeling. For os er det afgørende, at man kan skabe nye samarbejdsformer i erhvervslivet, at man kan skabe en forståelse for det, der sker på den enkelte virksomhed, sådan at man ikke længere har de kunstige skel mellem ledelse, ejere og ansatte, som gør, at man får det, som fru Elisabeth Bruun Olesen jo understregede som et gode i sig selv – nemlig klassekampen.

Vi ser ikke nogen som helst fordel ved at intensivere klassekampen; tværtimod føler vi det som en ros, når fru Elisabeth Bruun Olesen siger, at vi går ind for classesamarbejde. Ja, vi går ind for classesamarbejde. Vi går ind for, at dette samfund fungerer fornuftigt og godt, sådan at folk har interesse i det arbejde, de laver, og får markeret deres indsats på en rimelig måde. Vi tror derimod ikke på konfliktmodellen og på, at den skulle tjene noget formål i sig selv.

Det er altså i høj grad spørgsmålet om selvforvaltning på de enkelte virksomheder, om at få medarbejderne til at deltage i beslutningsprocesserne, og herunder ikke mindst at få dem interesseret i den rivende teknologiske udvikling, som er i gang, og som vil blive yderligere forstærket i de kommende år.

Vi tror, det er helt afgørende for ikke at skabe en fremmedgørelse og en frygt for det, der kommer til at ske, at medarbejderne bliver involveret meget direkte i processen omkring den teknologiske udvikling, og vi opfatter forslag som det, vi har fremsat her, som en god vej til at sikre, at vi på den måde får demokratiseret beslutningsprocessen.

Dernæst vil jeg gerne nævne som vigtigt for os, at man kombinerer et ønske om at

forbedre såvel somfundsøkonomien som den enkelte virksomheds økonomi med en realistisk kollektivism. Det vil altså sige en situation, hvor medarbejderne går ind i et fællesskab. Jeg tror, vi i meget høj grad er inspireret af den tankegang, som også andelsbevægelsen affødte i sidste århundrede, hvor man netop forsøgte at samarbejde om økonomiske foranstaltninger til fælles bedste, men på et demokratisk beslutningsgrundlag.

Og så lægger vi vægt på, at medarbejderne naturligvis skal have en fælles forpligtelse til på tværs af virksomhederne at lægge et loft over den risiko, som de kan løbe som kommende medejere i virksomhederne.

Den anden og store del af de fordele, som vi ser fra radikal side, vedrører de samfundsøkonomiske gevinster. Dem har jeg allerede delvis været inde på, og det er altså dels et spørgsmål om øget opsparring og investering, dels et spørgsmål om at få en langsigtet indkomstpolitik til at fungere. Det er afgørende for dansk økonomi, at vi løser de problemer. Det kan gøres gennem en fornuftig overskudsdeling.

I den forbindelse synes jeg man skal gøre sig klart, at et system, hvor de offentligt ansatte ikke er med, ikke vil kunne komme til at fungere. Vi kan ikke få indkomstpolitikken til at fungere, vi kan ikke få skaffet den nødvendige opsparring, og de offentligt ansatte har nøjagtig den samme interesse i deres arbejdspladser som privatansatte. Derfor er det rimeligt og fornuftigt, at de offentligt ansatte er med i ordningen. Spørgsmålet er naturligvis, hvordan vi gør det på den bedste måde, og jeg er enig i det, som socialdemokraterne skriver: dette er kontroversielt, men noget, vi må diskutere.

Jeg skal slutte med at sige, at for os er tidsforløbet vigtigt. Vi synes ikke, denne sag kan vente. Vi synes ikke, at det er fornuftigt, at vi nu én gang til skal lade forslagene oversomme, og derfor hilser jeg hr. Svend Aukens forslag om, at vi prøver at lave en beretning inden sommerferien, meget velkommen.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Hr. Kaj Poulsen var skuffet, da han havde hørt min tale. Se, det var jeg ikke overrasket over, det var jeg nærmest glad for. Jeg ville have været skuffet, hvis hr. Kaj Poulsen hav-